

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5Tos/3/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2125012112
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2125012112.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovej a JUDr. Mgr. Martina Floriša, PhD., v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX, o návrhu odsúdeného na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 17.10.2025, č.k. 35PP/51/2025-43, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 29.01.2026 takto

rozhodol:

- Podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku sa napadnuté uznesenie zrušuje.
- Podľa § 66 ods. 1 písm. b), ods. 2. ods. 3 Trestného zákona sa odsúdený A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, podmienne prepúšťa z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Komárno zo dňa 20.06.2024, č. k. 1T/4/2022-262 a rozsudkom Okresného súdu Komárno zo dňa 13.02.2025, č. k. 3T/119/2023-255.
- Podľa § 68 ods. 1 Trestného zákona sa odsúdenému A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. určuje skúšobná doba v trvaní 4 (štyri) roky.

odôvodnenie:

- Okresný súd Trnava uznesením zo dňa 17.10.2025, č.k. 35PP/51/2025-43 rozhodol o návrhu odsúdeného A. B. o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody tak, že podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, § 66 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona návrh odsúdeného A. B., XX.XX.XXXX D. C., na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Komárno, sp. zn. 1T/4/2022, zo dňa 20.06.2024 a rozsudkom Okresného súdu Komárno, sp. zn. 3T/119/2023, zo dňa 13.02.2025, zamietol.
- Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote sťažnosť odsúdený, ktorú odôvodnil písomným podaním zo dňa 20.10.2025 (číslo listu 41 - 42) a zo dňa 21.10.2025 (číslo listu 33). Prokurátor sa vzdal práva na podanie sťažnosti.
- V odôvodnení sťažnosti odsúdený uviedol, že súd nebral do úvahy jeho slušné a vzorné správanie voči nadriadeným, ako aj dobré a vzorné správanie počas pobytu vo výkone trestu. Páchanie trestnej činnosti úprimne ľutuje a zaväzuje sa čestným prehlásením, že na slobode povedie slušný a bezúhonný život, bez trestnej činnosti. Dáva do pozornosti to, že sa za neho zaručil jeho známy, ktorý je dobre finančne situovaný a ktorý má firmu, kde by ho zamestnal a poskytol mu nie iba finančný zárobok, ale aj trvalý pracovný finančný príjem a pokiaľ by bolo potrebné, tak aj bývanie podľa zamerania pracovnej činnosti. Sudca bol zaujatý pre jeho trestnú minulosť. Žiada o odôvodnenie a vyzoznenie súdu, respektíve prehodnotenie a vyhovieenie jeho žiadosti o podmienené prepustenie na slobodu.
- V ďalšom písomnom odôvodnení sťažnosti odsúdený uviedol:
 - Ja som jedináčik, moji rodičia boli jedináčikmi, mama aj starí rodičia mi zomreli, o mojom otcovi som počul naposledy pred 30 rokmi. Takže ja nemám žiadnych rodičov, starých rodičov, žiadnych súrodencov, žiadnych bratrancov, žiadne sesternice, žiadnych strýkov ani stryné, žiadnych ujev ani tety, nemám deti ani manželku. Nemám žiadnych žijúcich príbuzných, s ktorými by som mohol mať príbuzenské

a sociálne kontakty. Tým, že som v posledných rokoch strávil život vo VTOS, moje sociálne kontakty ku kamarátom, známym nedokážem udržiavať, z VTOS smiem telefonovať iba blízkym osobám v 1. rade, ktoré však nemám. Expriateľke E. som ublížil, preto som vo VTOS, a preto náš vzťah nebude pokračovať. Ale expriateľka mi už odpustila, telefonujem jej z VTOS, a je mojim druhým sociálnym kontaktom. Mojim jediným priateľom a hlavným sociálnym kontaktom je pán B. F., ktorý ma nezištné podporuje finančne, posieľa mi peniaze do ústavu, dobíja mi telefónny kredit, telefonujeme, zasielame mi listy poštou, poskytuje mi právne poradenstvo. Z týchto dôvodov považujem tento sudcov argument o údajne chýbajúcich sociálnych kontaktoch za vrcholne nespravodlivý, diskriminačný až zvrátený.

4.2. Problém v aplikácii ustanovenia § 66 Trestného zákona spočíva v značnej neurčitosti pojmov používaných zákonnou úpravou u jednotlivých podmienok a z toho vyplývajúce nejasnosti konkrétnych podmienok a kritérií na podmiennečné prepustenie. Ústavný súd preto v jednom zo svojich náleзов, a to konkrétne v náleze so spisovou značkou II. ÚS 482/18, bližšie rozpracoval kritériá, ktoré by súdy mali skúmať pri posudzovaní plnenia podmienok pre podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Očakávanie vedenia riadneho života, respektíve dovŕšenie nápravy odsúdeného v budúcnosti je už zo svojej podstaty predpokladom, ktorý je pravdepodobný, a preto nie je možné požadovať jednoznačné presvedčenie sudcu o týchto skutočnostiach. Pojem „riadny život“ je potrebné chápať ako minimálny rámec a teda ako predpoklad nepáchania ďalšej trestnej činnosti. Súdy pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení primárne skúmajú, či bude mať odsúdený po jeho prípadnom podmiennečnom prepustení zaistené zamestnanie, ubytovanie, či udržoval kontakt s rodinou či inými blízkymi a aká je jeho širšia trestná minulosť. Ústavný súd, a ani ja, nespochybňuje(me), že faktor trestnej minulosti je relevantným faktorom. Už vo svojom náleze pod spisovou značkou I. ÚS 2201/16 vysvetlil, že trestná minulosť odsúdeného všeobecne predstavuje dôležité hľadisko pri posudzovaní splnenia podmienok podmiennečného prepustenia. Podľa ďalšieho zo svojich náleзов pod spisovou značkou II. ÚS 482/18 ani trestnú minulosť odsúdeného nie je možné hodnotiť mechanicky, teda napríklad sledovať len počty minulých odsúdení a nevyužitých šancí podmiennečného prepustenia. Súd pri svojom rozhodovaní síce pozitívne ohodnotil prístup sťažovateľa k výkonu trestu, avšak bez bližšieho odôvodnenia konštatoval, že účel trestu doposiaľ dosiahnutý nebol a jeho ďalší výkon z toho dôvodu nie je možné považovať za nadbytočný. Nesplnenie podmienky prognózy riadneho súd odôvodnil iba dlhým časovým obdobím, počas ktorého sťažovateľ páchal trestnú činnosť a okolnosťou, že sa nejednalo o ojedinelé vybočenie sťažovateľa z inak riadneho života. Riziko recidívy je podľa jeho názoru natoľko zrejmé, že nie je možné prognózu riadneho života považovať za splnenú. Okresný súd sa však pri rozhodovaní nezaoberal aktuálnou situáciou sťažovateľa, hodnotením jeho snahy o nápravu ani zmenou pohľadu na život. Zodpovedný prístup sťažovateľa popísaný v hodnotení väznice je pritom ojedinelý, nadpriemerný a osvedčuje to, že u sťažovateľa dochádza k výrazným zmenám. V tomto kontexte potom nepôsobí presvedčivo, ak okresný súd hodnotí sťažovateľa diametrálne odlišne, a to bez toho, aby svoje rozhodnutie adekvátne odôvodnil.

4.3. Okresný súd nezobral do úvahy ani aktuálne rodinné pomery odsúdeného, ani nevysvetlil, prečo stanovenie skúšobnej doby a dohľad probačného úradníka po prepustení nepovažuje za dostačujúce opatrenie. Požiadavka riadneho odôvodnenia rozhodnutia pritom slúži k obmedzeniu či vylúčeniu svojvôle a k oboznámeniu účastníkov konania s dôvodmi, na ktorých súd založil svoje rozhodnutie. Ústavný súd preto pripomenul, že podstata odôvodnenia súdneho rozhodnutia v prípade zamietnutia žiadosti o podmiennečné prepustenie je vtom, že odsúdenému má byť jasne a zrozumiteľne vysvetlené (pričom toto vysvetlenie nemusí byť rozsiahle), akým konkrétnym spôsobom sa má správať, aby preukázal polepšenie a aby od neho bolo možné očakávať, že povedie riadny život tak, aby mal vyššiu šancu pri ďalšom prejednaní svojej žiadosti podmiennečné prepustenie. Každé zamietavé uznesenie by malo obsahovať krátky návod pre odsúdeného, obsahujúci uvedenie toho, aké zmeny sa od odsúdeného očakávajú. Až uvedením konkrétnych dôvodov, prečo žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie nebolo vyhovené, a to dôvodov, ktoré odsúdený mohol a môže v priebehu výkonu trestu odňatia slobody ovplyvniť, ho súdy môžu viesť ku zmene. Je nutné mať na pamäti taktiež to, že zamietnutie žiadosti o podmiennečné prepustenie za situácie, keď odsúdený vyvinul značné úsilie, aby bol účel trestu naplnený, môže mať naopak veľmi negatívne dôsledky na jeho resocializačný proces. V napadnutom uznesení Mestského súdu ani napriek tomu, že išlo už v poradí o druhé rozhodovanie o jeho žiadosti o podmiennečné prepustenie, sťažovateľ takýto návod nedostal. Bolo mu iba odporúčané, aby zotrval vo svojej snahe a v aktívnom prístupe k výkonu trestu, nakoľko práve to by podľa súdu v budúcnosti mohlo byť dôvodom na zmenu jeho názoru o splnení podmienky prognózy riadneho života. Argumentácia okresného súdu o nesplnení podmienky prognózy riadneho života v budúcnosti je teda príliš všeobecná a odôvodnenie nedostačujúce.

4.4. Okresný súd opomenul zohľadniť judikatúru Ústavného súdu o zmysle a účele inštitútu podmienenečného prepustenia a svoj záver o nedostatku prognózy vedenia riadneho života založil na predchádzajúcom konaní sťažovateľa, ktoré už nie je možné zmeniť. Reálna resocializácia a začlenenie odsúdeného do spoločnosti sú najefektívnejšie mimo väzenského prostredia - v podmienkach bežného života, v pracovnom kolektíve, medzi rodinou a blízkymi, kde sa obnovujú sociálne väzby a zmysel pre zodpovednosť. V ústavnom prostredí s obmedzenými kontaktmi so spoločnosťou sa môže dosiahnuť len čiastočná korekcia správania, no nie plnohodnotná resocializácia. Účinná resocializácia odsúdeného je možná len v prirodzenom spoločenskom prostredí - v kontakte s bežnou komunitou, rodinou a pracovným kolektívom. V ústavných podmienkach možno dosiahnuť len čiastočné návyky, no nie plnohodnotnú reintegráciu. Preto ďalší výkon môjho trestu už neprispieva k účelu trestu a moje zotrvanie vo VTOS by nemalo resocializačný efekt.

4.5. Prejavil som skutočné známky nápravy, uvedomujem si dôsledky svojho konania a som pripravený viesť riadny život na slobode. Môj ďalší pobyt vo VTOS by preto nemal resocializačný prínos, naopak, mohol by tento proces oslabiť.

4.6. Podmieneným prepustením a uložením primeranej skúšobnej doby, čiže vytvorením hrozby opätovného VTOS, súd zabezpečí psychologickú bariéru (Damoklov meč) pred neprípustnou recidívou a tým nepriamo aj ochranu spoločnosti na oveľa dlhší čas ako by tomu bolo v prípade odpykania si celého uloženého trestu odňatia slobody. Na základe uvedených argumentov a judikatúry a judikátov ÚS navrhujem/žiadam, aby som dostal šancu na resocializáciu a zapojenie sa do normálneho a riadneho života.

5. Proti napadnutému uzneseniu podal sťažnosť podaním, ktoré bolo prvostupňovému súdu doručené 22.10.2025, aj osoba B. F.. K procesnému postaveniu tejto osoby v konaní o návrhu odsúdeného na podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, sa správnym spôsobom vyjadril už prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého uznesenia, keď uviedol, že tento nemá postavenie účastníka konania (správne malo byť uvedené „strany trestného konania“), preto s ním prvostupňový súd nekonal a na jeho podania neprihliadal. Z rovnakého dôvodu ani tunajší súd nekonal s menovanou osobou ako s osobou, ktorá by bola oprávnená podať opravný prostriedok proti napadnutému uzneseniu. Preto o jeho podaní, ktoré označil ako sťažnosť proti napadnutému uzneseniu, meritórne nerozhodoval.

6. Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

- a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a
- b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak

- a) nie je prípustná,
- b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo
- c) nie je dôvodná.

Podľa § 194 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne nadriadený orgán sťažnosť, zruší napadnuté uznesenie, a ak je podľa povahy veci potrebné nové rozhodnutie,

- a) rozhodne vo veci sám, alebo
- b) uloží orgánu, proti ktorého rozhodnutiu sťažnosť smeruje, aby vo veci znovu konal a rozhodol, s výnimkou rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe podľa § 72 ods. 1 písm. a), d) až f), rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe, ak súd prvého stupňa rozhodol o väzbe po podaní obžaloby alebo návrhu na schválenie dohody o vine a treste podľa § 76 ods. 3, 4 alebo 10, rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o pokračovaní v ochrannom liečení, prepustení z ochranného liečenia alebo ukončení ochranného liečenia, ak predseda senátu rozhodoval pred ukončením výkonu trestu podľa § 446a a rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o návrhu na umiestnenie odsúdeného v detenčnom ústave podľa § 462.

7. Krajský súd v Trnave na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku, preskúmal správnosť a zákonnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo. Sťažnosť podala oprávnená osoba, v zákonnej lehote a smerujú voči rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

8. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo sťažnostný súd zistil nasledovné.

9. Napadnutým uznesením prvostupňový súd zamietol návrh odsúdeného o podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý odôvodnil tým, že vzhľadom na 4 disciplinárne odmeny, ktoré počas doterajšieho pobytu za mrežami odsúdený získal, na prvý pohľad mohlo javiť, že prvá materiálna podmienka (v podobe preukázania polepšia svojim správaním sa počas výkonu trestu) splnená, z

toho ale nemožno vyvodit' splnenie tejto podmienky. Pokiaľ ide o povahu disciplinárnych odmien, možno konštatovať, že mu boli ukladané výlučne za plnenie pracovných povinností, pričom v iných smeroch súd nevzhliadol jeho snahu po náprave. Práve polepseniu môže nasvedčovať tá skutočnosť, že odsúdený sa zúčastňuje programov určených na predchádzanie trestnej činnosti, rozpozná a reflektuje okolnosti, ktoré v minulosti prispeli k tomu, že páchal trestnú činnosť, zlepšuje svoje znalosti a schopnosti s cieľom uplatniť sa v spoločnosti, získava náhľad na svoju trestnú minulosť a úprimne ľutuje svoje konanie. Preto sa polepšenie odsúdeného neodvíja len od počtu disciplinárnych odmien, v tomto prípade možno konštatovať, že odsúdený nijako svojou aktivitou nevybočuje z radu, síce režimovo prispôsobených, avšak priemerných väzňov. Predsa nestačí, pokiaľ sa odsúdený správa v súlade s pravidlami stanovenými pre výkon trestu odňatia slobody. Polepšenie je totiž vývojový proces vnútornej premeny páchatel'ovej osobnosti, ktorý sa navonok prejavuje v jeho správaní. Dobré správanie odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody však samé o sebe automaticky neznamena, že sa odsúdený polepšil, pretože môže byť aj len prejavom vonkajšej adaptácie odsúdeného na prostredie väznice, nie o náznak skutočných zmien osobnosti odsúdeného.

10. Odsúdený nie je vo výkone trestu po prvýkrát, a preto sú mu podmienky výkonu trestu dobre známe a aj dôvodne od neho očakávať, že na preukázanie svojho polepsenia vyvinie vyššiu ako priemernú mieru aktivity. Odsúdený sa síce počas výkonu trestu v ústave v Nitre sa zúčastnil poradenstva zameraného na prevenciu drogových závislostí, avšak neprezentoval súdu žiadne poznatky, ktoré nadobudol a pomohli by mu analyzovať príčiny jeho trestnej činnosti. Odsúdený súčasnosti vykonáva trest odňatia slobody za trestnú činnosť, ktorá spočívala okrem iného aj v tom, že sa voči poškodeným vyhrážal násilím, respektíve hrozbou násilia. Odsúdený na verejnom zasadnutí, neuviedol, ako na trestnú činnosť s odstupom času nazerá a ani neuviedol nič, z čoho by bolo možné usúdiť, že by svoj predchádzajúci život tentokrát skutočne analyzoval z hľadiska príčin a podmienok páchania trestnej činnosti so zameraním sa na to, aby tieto príčiny a podmienky eliminoval a v budúcnosti tak trestnú činnosť nepáchal. V podstate v návrhu uviedol len toľko, že ľutuje, jeho nepostačujúce na to, aby súd mohol vyhodnotiť jeho postoj k trestnej činnosti. Aj v rámci programu zaobchádzania je vedený pohovormi k rozvoju prosociálneho správania a pohovory sú zamerané aj na protidrogovú osvetu, napriek tomu z hodnotenia vyplýva ten záver, že trestnú činnosť síce ľutuje a však ju racionalizuje. Z hodnotenia vyplýva, že jeho postoji k trestnej činnosti je len čiastočne kritický. Zároveň uvedené poznatky naznačujú, že odsúdený počas doterajšieho výkonu trestu príčiny trestnej činnosti dostatočne neanalyzoval a nevyvodil z nej pre dôsledky, tak aby do budúcnosti trestnej činnosti dokázal predchádzať. Podľa súdu odsúdený nevyvíja dostatočne aktívnu snahu po akýchkoľvek dostupných aktivitách vo výkone trestu, ktoré sú „navyššie“. Odsúdený len dodržiava pravidlá výkonu trestu, čo je ale elementárna povinnosť každého väzňa.

11. Súd dospel k záveru, že odsúdený sa za doterajší pobyt za mrežami nezbavil záporných vlastností, sklonov a zlých návykov, ktoré ho viedli k spáchaniu trestných činov, za ktoré bol odsúdený, alebo ktoré okrem ostatných príčin aspoň prispeli k jeho rozhodnutiu trestné činy spáchať. Súd zastáva názor, že zo strany odsúdeného aktuálne ide len o formálne prispôsobenie sa podmienkam výkonu trestu, nie o skutočný prejav jeho snahy polepšiť sa tak, ako ho má na mysli citované ustanovenie zákona. Niet pochýb, že odsúdený vo výkone trestu pracuje, jeho pracovná morálka je na požadovanej úrovni, za plnenie pracovných povinností bol aj opakovane disciplinárne odmenený, čo jasne vyplynulo z hodnotenia osoby odsúdeného, preto o jeho riadnom pracovnom nasadení nie sú pochybnosti. Hoci súd na jednej strane oceňuje snahu odsúdeného, ktorú vynaložil v oblasti pracovného zaradenia, avšak na strane druhej z uvedených skutočností potom súd uzatvára, že u odsúdeného nevzhliadol skutočné polepšenie ako výraz prerodu osobnosti s kritickým náhľadom na spáchanú trestnú činnosť, aktívne podnikajúceho kroky k tomu, aby počas výkonu trestu eliminoval všetky príčiny páchania trestnej činnosti a v budúcnosti sa jej viac nedopúšťal.

12. Pokiaľ ide o druhú materiálnu podmienku v zmysle ust. § 66 ods. 1 Trestného zákona a síce, že je od odsúdeného možné dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, ani túto podmienku súd nepovažuje za splnenú. Možno podožknúť, že ak u odsúdeného nenastalo v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody žiadne polepšenie, tak nemožno dospieť k záveru o splnení druhej materiálnej podmienky, nakoľko polepšenie odsúdeného je esenciálnou zložkou vyvedenia predpokladu, či odsúdený bude schopný viesť po jeho prepustení z výkonu trestu odňatia slobody riadny život. Od odsúdeného teda nemožno dôvodne očakávať vedenie riadneho života v budúcnosti, pokiaľ nemožno konštatovať jeho polepšenie sa už počas výkonu trestu. Vo vzťahu k osobe odsúdeného a k očakávaniu vedenia riadneho života v budúcnosti z jeho strany súd primárne poukazuje na jeho odpis registra trestov (8 záznamov), z ktorého vyplýva, že pácha druhou rôznorodú trestnú činnosť, a to majetkovú trestnú činnosť (opakovane krádež, podvod, poškodzovanie cudzej veci), ale i násilnú trestnú činnosť (nebezpečné vyhrážanie, vydieranie). Prvý stret so zákonom mal v roku 2006 a teda trestnú činnosť

pácha od roku 2006 i s pomerne krátkymi časovými odstupmi (trestné veci z rokov 2007, 2013, 2016 2021 2022, 2024, 2025) až do jeho súčasného umiestnenia vo výkone trestu. Pričom mu bol uložený opakovane podmienený trest, peňažný trest a následne len nepodmienené tresty, teda zo strany spoločnosti mu bolo poskytnutých dosť šancí preukázať, že to so svojou nápravou myslí skutočne vážne. Tieto šance nevyužil a opakovane konal protiprávne. Pokiaľ ide o predchádzajúci spôsob života, odsúdený pred aktuálnym výkonom postupne uložených trestov nevedol riadny život, nepracoval, mal finančné problémy, ktoré následne riešil majetkovou trestnou činnosťou. Z pohľadu súdu osoba s takouto kriminálnou anamnézou nedáva dostatočné záruky na to, že v prípade podmieneného prepustenia bude viesť riadny život.

13. Odsúdený si momentálne odpykáva tento trest v ústave so minimálnym stupňom stráženia, pričom v rámci vnútornej diferenciacie je stále umiestnený do strednej diferenciacnej skupiny „B“ s tým, že diferenciacná skupina určuje program zaobchádzania s odsúdeným, pracovisko odsúdeného, program vzdelávania či ovplyvňuje ubytovanie odsúdeného počas výkonu trestu. V danom prípade bolo teda prihladené s poukazom na § 66 ods. 2 Trestného zákona najmä na povahu a charakter spáchanej trestnej činnosti, ktorej sa odsúdený dopustil a v zmysle odpisu registra trestov čiastočne aj na sklony odsúdeného k páchaniu trestnej činnosti, kedy vo vzťahu k jeho osobe nemožno jednoznačne vyvodiť záver, že bude viesť na slobode riadny život. Podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody má význam len vtedy, ak vzhľadom na účel trestu a ďalšie okolnosti, ktoré majú v danom smere význam je odôvodnený predpoklad, že odsúdený bude viesť na slobode riadny život a viac sa do rozporu so zákonom nedostane, čo však u menovaného odsúdeného, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, nie je možné jednoznačne konštatovať. Navyše aj resocializačná prognóza odsúdeného a je menej priaznivá a riziko recidívy trestnej činnosti je stredné. Súd zastáva názor, že vzhľadom na trestnú minulosť odsúdeného v spojení s nesplnením prvej materiálnej podmienky nie je možné zaručiť, že po prípadnom podmienenom prepustení bude viesť riadny život. Predchádzajúci spôsob života odsúdeného nedáva dostatočné záruky, že by v prípade podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu viedol riadny život resp., že by sa nedopúšťal ďalšej trestnej činnosti. Riziko recidívy odsúdeného tak súd posúdil ako prevažujúce nad očakávaním riadneho vedenia života odsúdeným v budúcnosti, v dôsledku čoho nemožno druhú materiálnu podmienku na podmienené prepustenie považovať za splnenú.

14. Prvostupňový súd na verejnom zasadnutí oboznámil odsúdeného, že osoba B. F. podala návrh, aby bola pribratá ako dôveryhodná osoba v konaní. Súd na takýto návrh neprihliada o čom odsúdeného informoval s poukazom na § 5 ods. 1 Trestného zákona, kedy súd môže konať len o návrhu záujmového združenia a môže prijať len záruk záujmové združenia na dovŕšenie nápravy odsúdeného osoby. Osoba ktorá sa dožaduje statusu osoby dôveryhodnej takého oprávnenie nemá a keďže môže konať len na o návrhoch na podanie menovaného F. súd neprihliadal.

15. Preskúmaním napadnutého uznesenia dospel sťažnostný súd k záveru, že toto je sčasti založené na nesprávnej aplikácii skutočností, ktoré boli zistené z vykonaného dokazovania. Prvostupňový súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, zistil všetky relevantné skutočnosti, ktoré sú dôležité pre rozhodnutie o návrhu odsúdeného, avšak tieto zistené skutočnosti čiastočne nesprávne vyhodnotil.

16. Formálna zákonná podmienka, ktorá spočíva v tom, že odsúdený vykonal príslušnú časť trestu odňatia slobody, bola splnená.

17. Na druhej strane nesprávne vyhodnotil skutočnosti, ktoré sa viažu k splneniu druhej zákonnej podmienky (prvej materiálnej podmienky), ktorou je preukázanie polepšenia plnením svojich povinností a svojím správaním vo výkone trestu odňatia slobody.

18. Prvostupňový súd vyhodnotil vyjadrenie sa odsúdeného k trestnej činnosti, pre spáchanie, ktoré je aktuálne vo výkone trestu odňatia slobody, keď uviedol, že túto činnosť ľutuje, tým spôsobom, že jeho postoj k trestnej činnosti je len čiastočne kritický, dostatočne neanalyzoval príčiny trestnej činnosti a nevyvodil z neho dôsledky tak, aby do budúca trestnej činnosti dokázal predchádzať. Prvostupňový súd odsúdenému vytkol, že na verejnom zasadnutí neuviedol, ako na trestnú činnosť s odstupom času nazerá.

19. Nesprávnosť názoru prvostupňového súdu, ktorý dáva do priameho súvisu (podľa neho) formálne kritický postoj odsúdeného k jeho trestnej činnosti s nedostatočnou vnútornou zmenou myslenia odsúdeného, je daný nesprávnym posúdením významu vyjadrenia odsúdeného k jeho trestnej činnosti. Nesprávne posúdenie významu vyjadrenia sa odsúdeného k jeho trestnej činnosti zo strany prvostupňového súdu je založené na tom, že mu prisudzuje väčšiu dôležitosť, než skutočne má. Medzi pojmi „polepšenie sa“ a „oľutovanie spáchaného činu“ môže byť z obsahového hľadiska úzka súvislosť, čo však neznamená, že by oba tieto pojmy bolo možné zamieňať alebo dokonca stotožňovať. Priznanie sa k trestnej činnosti a jej oľutovanie možno urobiť aj bez toho, aby sa páchatel polepšil, alebo

aby to bolo vyjadrením zmeny jeho vnútorného postoja, pričom páchatel' sa k takémuto priznaniu môže rozhodnúť z rôznych pohnútok. Na druhej strane môže páchatel' trestnej činnosti - odsúdený, prijať plnú zodpovednosť za svoju trestnú činnosť a nadobudnúť presvedčenie o tom, že nechce opakovať takéto správanie aj bez výslovného vyjadrenia ľútosti.

20. Chyba v hodnotení skutočností, ktoré boli z vykonaného dokazovania na verejnom zasadnutí preukázané, spočíva tiež v tom, že všetky aspekty správania sa odsúdeného, ktoré boli uvedené v hodnotení riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody a ktoré vyznievajú v jeho prospech, prvostupňový súd nedôvodne zľahčuje a rovnako bez dostatočného odôvodnenia ich vyhodnocuje iba ako prejav formálneho prispôsobenia sa odsúdeného podmienkam výkonu trestu odňatia slobody.

21. Hodnotenie skutočností, ktoré majú význam pre rozhodnutie o návrhu o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, vykonáva súd samostatne, na základe vlastnej úvahy, ktorá však nesmie byť svojvoľná. Nezodpovedá kritériám spravodlivého hodnotenia, ak súd na jednej strane vymenuje všetky pozitívne stránky správania sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody, nenájde v jeho správaní žiadne nedostatky, no napriek tomu, bez ďalšieho, konštatuje, že takéto správanie je iba prejavom formálneho prispôsobenia sa podmienkam výkonu trestu odňatia slobody. Je pravdou, čo uvádza prvostupňový súd, že odsúdený nie je prvýkrát vo výkone trestu odňatia slobody. Z odpisu registra trestov možno zistiť, že pred začatím aktuálneho výkonu trestu odňatia slobody, bol odsúdený 1 krát vo výkone súhrnného trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený v konaní Okresného súdu Komárno, vedenom pod spisovou značkou 3T/94/2016, vo výmere 26 mesiacov 21 dní. Tento trest vykonal 06.07.2018. Aktuálne je odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody v trvaní 3 roky, ktorý mu bol nariadený vo veci vedenej na Okresnom súde Komárno pod spisovou značkou 1T/4/2022, s dátum nástupu výkonu trestu dňa 20.06.2024. Je teda zrejme, že od skončenia predchádzajúceho výkonu trestu odňatia slobody do nástupu na výkon trestu odňatia slobody, ktorý sa vykonáva v súčasnosti, uplynula doba takmer šiestich rokov. Predtým vo výkone trestu odňatia slobody nebol. Z tohto pohľadu nemožno prijať jednoznačný záver, že správanie sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody vyplýva iba z toho (predovšetkým z toho), že podmienky výkonu trestu sú mu dobre známe. Do týchto svojich úvah prvostupňový súd nijako nezahrnul skutočnosť, že odsúdenému bol v roku 2024 zmenený spôsob výkonu trestu odňatia slobody a bol preradený z ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Túto skutočnosť nie je možné bez ďalšieho, automaticky zdôvodniť iba prispôobením sa odsúdeného podmienkam výkonu trestu odňatia slobody. Rovnako bolo dôležité podľa názoru tunajšieho súdu vziať do úvahy, a prvostupňový súd tak neurobil, že naposledy bol disciplinárne odmenený pochvalou za dlhodobé pozitívne výsledky dosahované pri plnení činností súvisiacich so všeobecným rozvojom osobnosti odsúdeného. Uvedené skutočnosti, posúdené najmä vo vzájomnej súvislosti, nesvedčia o tom závere, ku ktorému dospel prvostupňový súd, že odsúdený sa iba formálne prispôbil podmienkam výkonu trestu odňatia slobody. Rovnako bolo treba brať do úvahy aj skutočnosť, že podľa hodnotenia riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody odsúdený plní ciele stanovené programom zaobchádzania a riaditeľ odporúča jeho podmiennečné prepustenie a v prípade podmiennečného prepustenia neodporúča uloženie primeraných obmedzení a povinností. Odporúčanie riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody nie je pre súd záväzná, avšak odzrkadľuje hodnotenie inštitúcie, v ktorej si odsúdený vykonáva trest odňatia slobody, preto je ho potrebné pri hodnotení splnenia zákonných podmienok na podmiennečné prepustenie, brať do úvahy.

22. Nedostatkým odôvodnenia napadnutého uznesenia je aj to, že prvostupňový súd konštatoval, že odsúdený sa nezbavil záporných vlastností, sklonov a zlých návykov, ktoré ho viedli k spáchaniu trestnej činnosti, respektíve prispeli k rozhodnutiu trestné činy spáchať, na druhej strane však neuvádza, ktoré konkrétne záporné vlastnosti, sklony a zlé návyky má na mysli a z čoho tieto identifikoval.

23. Vo vzťahu k splneniu druhej materiálnej podmienky na podmiennečné prepustenie, ktorá je založená na očakávaní, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život, prvostupňový súd vychádzal z toho, že pokiaľ odsúdenie nespĺnil prvú materiálnu podmienku, teda nepreukázal polepšenie, nemožno mať za splnenú tú požiadavku, že sa od neho dá očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Z dôvodov, ktoré sú uvedené vyššie, nepovažuje sťažnostný súd za správny záver prvostupňového súdu, že odsúdený nepreukázal splnenie prvej materiálnej podmienky. Preto sa nemôže stotožniť ani s týmto záverom, ktorý sa týka splnenia druhej materiálnej podmienky.

24. Prvostupňový súd tiež uvádza, že očakávanie vedenia riadneho života v budúcnosti v jeho prípade významne ovplyvňuje jeho trestná minulosť. Uzavrel, že z tohto pohľadu ide o osobu s kriminálnou anamnézou, ktorá nedáva dostatočné záruky na to, že v prípade podmiennečného prepustenia bude viesť riadny život.

25. K tomuto sťažnostný súd uvádza, že kriminálna minulosť odsúdeného, ktorá spočíva v ukladaní iných trestov, ktoré neboli spojené s odňatím slobody, má pri posudzovaní prognózy vedenia ďalšieho života odsúdeného menší význam, než tomu prikladá prvostupňový súd. Hodnotenie jeho trestnej minulosti ako to urobil v odôvodnení napadnutého uznesenia na jednej strane správne zohľadňuje druh trestnej činnosti, ktorej páchania sa v minulosti dopúšťal a rovnako správne zohľadňuje aj časové odstupy medzi páchaním tejto trestnej činnosti. Za rovnako dôležité však tunajší súd považuje aj tú skutočnosť, že odsúdený bol v minulosti iba 1 krát vo výkone trestu odňatia slobody (rozsudok Okresného súdu Komárno zo dňa 16.11.2021, spisová značka 3T/94/2016, ktorým bol odsúdenému uložený súhrnný trest odňatia slobody na 26 mesiacov a 21 dní). Otázkou prognózy ďalšieho vedenia riadneho života je potrebné dať do súvislosti nielen s celkovým počtom predchádzajúcich odsúdení, ale tiež s tým, koľkokrát bol podrobený výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody. V prípade, žeby na odsúdeného bolo opakovane pôsobené nepodmienečnými trestami odňatia slobody, je namieste skôr uvažovať o tom, že stupeň jeho kriminálneho narušenia je podstatne vyšší, ktorý neumožňuje prijať záver o tom, že by po čiastočnom výkone aktuálne uloženého trestu odňatia slobody, mohol viesť riadny život.

26. V preskúmanom prípade je podľa názoru tunajšieho súdu rozhodujúce, že správanie odsúdeného vo výkone aktuálne vykonávaného trestu odňatia slobody, preukazuje jeho polepšenie a keďže má zabezpečené materiálne podmienky na to, aby sa mohol zamestnať a aby mal kde bývať po podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, možno prijať záver, že náprava odsúdeného čiastočným výkonom trestu odňatia slobody bola dovŕšená do takej miery, že je možné ho podmiennečne prepustiť z výkonu trestu odňatia slobody, za súčasného určenia dlhšej skúšobnej doby, počas ktorej bude možné sledovať a kontrolovať sa správanie odsúdeného na slobode.

27. Sťažnostný súd považuje za potrebné uviesť, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia jasne vyplýva, že prvostupňový súd sa zaoberal skúmaním splnenia zákonných podmienok, uvedených v ustanovení § 66 ods. 1 Trestného zákona podrobne a sústredene, vychádzal zo správnych teoretických úvah, ktoré sa vzťahujú k rozhodovaniu o takomto druhu návrhu odsúdeného, čo svedčí o poctivom prístupe k rozhodovaniu. Tak ako je vyššie uvedené, dopustil sa niektorých chýb, ktoré spočívajú tom, že niektorým zo zistených skutočností priložil iný význam, respektíve inú váhu, akú podľa názoru tunajšieho súdu majú, čo ho v konečnom dôsledku viedlo k nesprávnym záverom. Tieto však bolo možné napraviť v sťažnostnom na konaní, čo tunajší súd týmto uznesením urobil.

28. S poukazom na vyššie uvedené, dospel tunajší súd k rozhodnutiu o potrebe zrušenia napadnutého uznesenia. Na základe dokazovania, ktoré bolo vykonané pred prvostupňovým súdom, mohol tunajší súd v opravnom konaní sám posúdiť splnenie zákonných podmienok na rozhodnutie návrhu odsúdeného na podmiennečne prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a rozhodnúť spôsobom, ako je uvedený v bodoch II. a III. výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.